Napsal uživatel Ondřej Jaroš - Višňák
Čtvrtek, 12 Září 2013 23:14

„Do háje zelenýho!“ Zaklel Víťa po tom, co se natáhl do mokrého listí. Pomalu se sbíral na nohy a rozhlížel se po temném lese.
„Teď mi zbejvá stejně jít jenom nahoru na hrad,“ zahuhlal si Víťa pro sebe. Baterka mu zhasla, v lese se zamotal a celou dobu se ptal sám sebe, proč se drápe na starou zříceninu. Vlastně ho sem poslala ta víla, nebo duch nebo co to bylo. Víťa sice podezříval rum, který dostal k narozeninám od kamarádů, ale přízrak byl hodně přesvědčivý. Zjevil se před ním najednou a řekl, že jenom Víťa ho může této noci vysvobodit a že mu splní jedno přání.
„No jo, odkud mě znala ?“ Docvaklo mu.
Pod nohama ucítil štěrk. Aha, cesta, takže teď doleva.

„Když nic, tak odtud už aspoň trefím zpátky,“ oddechl si. Z myšlenek aby nespadl do hradního příkopu ho vytrhla prkna, která ucítil pod nohama. Most ? Proti temnému nebi se rýsovala ještě temnější silueta hradu, ale jiná než si Víťa pamatoval. Otevřenou bránou prosvítalo světlo, s tísnivým pocitem vstoupil na nádvoří. Hluboké ticho, planoucí pochodeň tak tak dokázala zaplašit inkoustovou tmu kolem. Dokonce i vzduch najednou měl zvláštní kovovou pachuť. Zpoza rohu prosvětlovala další pochodeň, vydal se tím směrem a spatřil strmé schodiště kamsi dolů. Ve sklepě plála další pochodeň. Všechno bylo tak podivné, že Víťu ani nenapadlo přemýšlet, proč je přes hradní příkop most, proč má hrad tak nějak jiné dispozice a proč vůbec nevypadá jako zřícenina.
Podvědomě věděl, že po schodech musí dolů. Sestoupil tedy, prošel krátkou chodbou a dostal se do sklepení, které jasně osvětlovaly desítky voskovic. Uprostřed místnosti stál dlouhý stůl, velké přesýpací hodiny a prázdné umělecky vyřezané křeslo. Za stolem seděla v podobném křesle vysoká postava v černé kápi, temnotu pod ní prozařovaly planoucí oči. Postava pokynula rukou v černé rukavici ozdobené stříbrnými prsteny k prázdné židli.
„Vítám tě Vítězslave, posaď se. Vím co tě přivádí a tuším co ti řekla,“ plynula slova Víťovi přímo v hlavě.
„Jak víte jak se jmenuju ?“ Podivil se Víťa.
„Jsi v jednom ze světů za světem, tady z tvého světa známe většinu věcí,“ promluvil přízrak.
„Aha, a nechcete mi to trochu vysvětlit ?“
„Je to dlouhý a dávný příběh, tak poslouchej:
Jmenoval jsem se Beneš z Schafnerbergu, tento hrad mi patřil a všechno kolem kam jen oko dohlédlo. Mám dceru, už se měla vdávat, ale byla svéhlavá. Místo aby si vzala nápadníka, kterého jsem ji vybral, tahala se s nějakým vidlákem! Poskvrnila čest rodu a opovrhla vším co mi bylo drahé. Mohla být nejvýše postavenou šlechtičnou v zemi hned po královské rodině.
A ten její blátošlap měl dokonce tu drzost, aby mě požádal o její ruku, považ o ruku urozené!

Svolil jsem, ale pod jednou podmínkou a to že mě porazí.“ Hlas pána ze Scharfengerga teď zněl pobaveně a pomstychtivě.
„Neměl šanci, rozsekal jsem ho na kousíčky a ona se na to musela dívat. Po čase jsem zjistil, že s tím drzounem počala pancharta a vzkypěl ve mně hněv. Zazdil jsem ji zaživa a ona mě proklela. Její kletba byla tak silná, že nás oba vrhla do jednoho ze světů za světem, odkud jednou za deset pozemských let za podzimní noci když je měsíc v novu odchází do normálního světa hledat svého zachránce a to jsi teď ty.“
Víťa poslouchal s otevřenou pusou neschopen polknutí.
„A jak ji mám zachránit ?“ Vypravil ze sebe nejistě.
„Musíš mě v něčem porazit, musíš nade mnou v něčem vyhrát,“ pronesl pomalu pán.
„A když nevyhraju ?“ Zeptal se nejistě Víťa, i když odpověď už tušil a po zádech mu začal stékat ledový pot.
„Zemřeš. Ne tady a teď, ale vrátíš se do svého světa, kde tě třeba přejede jedna z těch věcí co jim říkáte auto,“ potvrdil Víťovy obavy přízrak.
„Zvol si v čem se mnou chceš měřit !“ Zvolal pán silným hlasem a na stole se náhle zjevil zlomený dřevec.
„Ó, jak jsem miloval turnaje, kolikrát jsem klál… Nebo snad dáváš přednost meči, řemdihu či palcátu ?“
Na stole se postupně objevovaly všechny jmenované zbraně, perfektně řemeslně zpracované a ohmatané častým používáním.
„Vím, že svět tam na druhé straně se mění, můžu ti nabídnout klidně kordy, šavle, pistole nebo nože. Nic? Nevadí, třeba dáváš přednost štěstěně, nuže zahrajeme si v kostky? V karty? Nebo snad vsadíš svůj život na svoje šťastné číslo v ruletě?“ Na stole se postupně zhmotňovaly a zase mizely všechny řečené hry a Víťa pořád kroutil hlavou, protože už měl jasno.
„Co takhle šachy ?“ Navrhl.
„Ohó, vpravdě královská hra, výtečně!“ Zaradoval se pán ze Scharfenberga a na stole se zhmotnila velká šachovnice s bílými figurkami obrácenými k Víťovi, který si věřil. Šachy ho naučil děda a strávil s ním partiemi nekonečné hodiny. Učil se strategie, které později Víťa uplatnil v šachovém kroužku a na několika okresních přeborech. Už dlouho šachy nehrál a sám ani nevěděl proč. Asi za to mohla vysoká a pak protloukání životem, který se smrskl na šedé jednotvárné dny v práci prozářené víkendovým vandrem.
„Musíš mě porazit dřív, než se písek přesype,“ prohlásil pán ze Scharfenberga, otočil obrovské přesýpací hodiny a partie začala.
„Brnkačka…,“ pomyslel si Vítek, když protivníkovi sebral třetí figuru. Partie vypadala slibně rozehraná, ovšem pán ze Scharfenberga začal přecházet do zdrcujícího protiútoku. Nečekaným tahem sebral pěšce, kterému se na hlavičce objevil krvavý šrám a Víťa se začal dostávat čím dál víc do úzkých. Krom toho si povšimnul ještě další zvláštní věci.
„Co je s těma hodinama?“ Zeptal se nervózně, protože vždycky když byl na tahu, písek se začal sypat výrazně rychleji.
„Ach, odpusť, zapomněl jsem tě upozornit,“ zachichotal se škodolibě pán. Tyto hodiny odrážejí duševní stav nás obou. Čím vyrovnanější tvá mysl bude, tím pomaleji se písek posype a naopak.“ Vysvětlil pán ze Scharfenberga a dalším tahem sebral Víťovi koně. Upadlá hlava nechala na stole krvavě rudou skvrnku. „Jsi na tahu.“
Víťovi to na klidu vůbec nepřidalo, zkousl ret do běla a hypnotizoval šachovnici ve snaze vymyslet únik z hluboké defenzivy, ve které se ocitl.
„Děda!“ Myšlenka jasná jako blesk mu náhle osvítila hlavu zevnitř. Děda uměl strategii jak

zvrátit skoro prohranou partii a všechny potřebné figury Víťa ještě má. Postupně obsadil klíčová místa šachovnice a protivníka utvrzoval v pocitu převahy obětováním věže. Po odložení na stůl se se zasyčením rozpadla na popel.
„Musím říct, že tě obdivuji," prohlásil rázně pán ze Scharfenberga, „jsi velký bojovník, škoda že jsme se nekláli. Pokud se teď hned vzdáš, dávám ti své čestné slovo šlechtice, že tvá smrt nebude bolet."
Víťa jen zakroutil hlavou, několika promyšlenými tahy vylepšil svoje postavení a přešel do útoku. Protivník nemohl zakrýt zděšení a přesýpací hodiny to ukazovaly jasně. Pánovi ze Scharfenberga propadával písek mocným proudem, zatímco Víťovi pramínkem tenkým jako vlas.
„Garde," řekl suše Víťa po klíčovém tahu. Protivník vztekle mlátil figurami o šachovnici ve snaze odvrátit nejhorší.
„Teď se musí odkrýt," pomyslel si Víťa, když protihráči obětoval střelce. Následoval poslední tah. Ani jeden nepromluvil, pár zrnek písku v přesýpacích hodinách zůstalo viset ve vzduchu.
„Vyhráls, teď máš jedno přání."
Vítek ale nebyl moc schopen vnímání, protože se začalo dít příliš mnoho věcí naráz. Předně se jeho tělo jakoby natáhlo a zvětšilo, zatímco stůl, místnost, potom celý hrad a tmavá krajina kolem se zmenšila do malé svítící kuličky, která zajiskřila, rozsypala se a zhasla. Svět, který vytvořilo a udržovalo silné prokletí tedy zanikl a zůstala jen temnota bezčasí.
***
„Úúúúúú," zaúpěl Víťa po tom, co otevřel oči. V hlavě ho bolelo jakoby se mu ji snažila rozkutat falanga trpaslíků se zatraceně ostrými želízky. Byl celý rozlámaný a unavený a připadlo mu, že místo spánku celou noc dřel někde v lomu.
„Sakra, to byly ale divoký sny," pomyslel si, napil se z potoka, zhltl trochu jídla a sbalil se. Pohled do barevných korun stromů naznačil, že se blíží nedělní poledne a nejkratší cesta na vlak ještě pár hodin vezme, takže by sebou měl hodit. Něco ho ale pořád nutilo jít nahoru na hrad, i když věděl, že to zdržení.
***
Překonal příkop, protáhl se úzkou brankou, obešel věž a překvapeně zůstal stát. U ohniště na bývalém nádvoří seděla holka a něco si psala, vedle byla opřená perfektně sbalená usárna a kytara. Když si Víti všimla, odložila deníček, upravila si dva dlouhé zlaté copy a s úsměvem se postavila.
„Ahoj Víťo, už pěknou dobu tady na tebe čekám."
Víťovi spadla brada a zůstal stát jako opařený, ovšem myšlenky se mu rozběhly takřka rychlostí světla:
„Ta je krásná, kde se tady vzala? Neviděl jsem ji už někde? Odkud mě zná? Vždyť ona mě zná!"
„Ahoj, já jsem Vílenka," zalomila krásná vandračka Víťovi palec, zatímco on měl pocit, že se topí v modři jejích očí.
„Šachy hraješ perfektně," šeptla Vílenka po tom, co políbila Víťu na tvář a on v tu chvíli věděl, že to jeho jedno přání se mu splnilo. _____

Ondřej Jaroš - Višňák
Trapsavec 2013